

at træde ind i det Aandens hemmelighedsfulde Værksted, hvor den frigjorte Menneskeheds Fremtidslykke smeddedes under elektrisk Lyn og Torden. Naar han i de lange, solhede Dage stod og svedte over sit Tegnebræt, fantaserede han ikke længer udelukkende om sin egen Forherligelse eller Magtfuldkommenhed. Mens Tuschpennen gled henover Papiret og tegnede Kanalkurver og opridsede Sluseværker, saa han i Aanden mægtige Skibe dampe frem ad de brede Vandveje, tungt ladede med fjerne Landes Raaprodukter. Han saa statelige Fabriker rejse sig langs de rindende Vandes regulerede Løb, hørte for sit Øre Lyden af summende Svinghjul og brusende Turbiner. Han saa de menneskemylrende Storstæder, som engang vilde dække den skumle Lyngørken . . . travle Fremtidsbyer, hvorover ingen Kirkeklokker i Midnatstimen ringede Spøgelsefrygt ind i Sindene, men som med deres elektriske Banstraaler jog Mørket og dets Aander paa Flugt. Ja, endog til Kunsten havde han faaet Plads i sit Vidunderland, paavirket som han ogsaa i den Henseende var bleven af det Salomonske Hjem. Paa Byernes Torve tænkte han sig skønne Marmortempler, helligede Sandheden, Modet, Retfærdigheden o. s. v. Udover Heden strøede han med rund Haand herlige Lystparker med Statuer, Springvand, Obelisker . . .

Naar Pjecen var skreven færdig og bleven flot